

Література:

1. Андрущенко В.П. «Світанок Європи: Проблема формування нового вчителя для об'єднаної Європи ХХІ століття». – К. : Знання України, 2011. – 1099 с.
2. Всеобщая декларация прав человека. Права людини: зб. док-в / Укладач : Рашидов С. Ф. Вид-во СНУ ім. В. Даля, 2005. 236 с.
3. Головченко. В. Мандела Нельсон // Українська дипломатична енциклопедія: У 2-х т. / Редкол.: Л. В. Губерський (голова) та ін. - К.: Знання України, 2004 - Т.2 – С. 123.
4. Делор Ж. Образование: сокрытое сокровище. Основные положения Доклада Международной комиссии по образованию для ХХІ века. – 1996, 31 с. [Электронный ресурс] <http://www.ifap.ru/library/book201.pdf>
5. Д'юї Джон. Демократія і освіта. - Львів: Літопис, 2003. — 294 с.
6. Папа Франциск: миробудівництво вимагає смирення і бажання служити. – 04.12.18 [Электронный ресурс] <https://www.kyrios.org.ua/news/world/41281-papa-frantsysk-myrobudivnytstvo-vumahaie-smyrennia-i-bazhannia-sluzhyty-video.html>
7. Хантингтон С. Столкновение цивилизаций? / С. Хантингтон // Полис. – 1994. – № 1. – С.33–48.
8. Ясперс К. Идея университета Пер. с нем. Т. В. Тягуновой; ред. перевода О. Н. Шпарага ; под общ. ред. М. А. Гусаковского. – Минск : БГУ, 2006. – 159 с.
9. Bajaj M. and Acosta C.V. The Emergence of Human Rights Education amid Ethnic Conflict in the Dominican Republic // Peace education in conflict and post-conflict societies. Comparative perspectives. Edited by C. McGlynn, M. Zembylas, Z.Bekerman and T. Gallagher. 2009 P. 43-59
10. Galtung J. Violence, peace, and peace research.. Journal of peace research 6 (3), 1969, P. 167-191
11. Harris, I. M., & Morrison, M. L. Peace education. Jefferson, North Carolina: McFarland, 2003, P.9

УДК 130.122:125

*Облова Л.А.**Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова***ОРГАНИКА ДОСВІДУ РОЗРІЗНЕННЯ**

Стаття присвячена дослідженню практики розрізнення, як акту, який укріплює присутність унікальності в світі і протистойть процесу удаваної різниці. Авторка аналізує ті натуральні і соціальні моменти дійсності, які характеризуються двоїчністю елементів і виходить на розрізнення пар, які допускають нав'язану реальність і які є реально. Стверджується, що як натуральні, так і соціальні пари, розрізняючись існуванням на підставах байдужості або переваги, однаково супроводжуються втратою реальності. Відповідно, реально є тільки ті пари, які існують на підставах віреності іншому і творять відмінний світ.

Ключові слова: розрізнення, збіг, співвідношення, протилежність, суперечність, вивіреність, рівність, Інший, повторення, унікальність.,

Облова Л.А. Органика опыта различия. Статья посвящена исследованию практики различения, как акту укрепляющему присутствию уникальности в мире и противостоящему процессу притворной разницы. Автор анализирует те натуральные и социальные проявления действительности, которые отличаются двоичностью

элементов и выходит на различение пар, которые приводят к навязаной реальности и которые есть реально. Утверждается, что как натуральне, так и социальные пары, отличаюаясь существованием на разных основаниях, одинаково сопровождаются утратой реальности. Соответственно, реально есть только те пары, которые существуют на основаниях вверенности другому и создают отличный мир.

Ключевые слова: различение, совпадение, соотношение, противоположность, противоречие, вверенность, равенство, Другой, повторение, уникальность.

Oblova L. Differentiation experience organic. Article is about researches and studies of differentiation practice as an act that strengthens the presence of uniqueness in the world and opposes the process of apparent difference. Author analyzes those natural and social moments of reality, which characterized by duality of elements and proceeds to distinguish pairs that admit the imposed reality and which are real. Article argued that both natural and social couples, differing in their existence on the grounds of indifference or preferences are equally accompanied by a loss of reality. Accordingly, only those pairs are real, that exist on the basis of the incorporation of another and creating a great world.

Keywords: differentiation, coincidence, correlation, opposite, contradiction, verifiability, equality, other, repetition, uniqueness.

Є щось, що може існувати, тільки в парі: власне це щось та його абсолютна протилежність. По інший бік опиняється все що завгодно, за виключенням самого існуючого тільки в парі. Причому зворотність ідентична «лицьовому» – повністю самотня. Вони обидві самість, яка в усьому їх розрізняє. Одним словом, є щось, що є виключно «тавтологічно» і розрізнене самим розрізненням.

Про втрату розрізненого самим розрізненням писав Ж.Бодрійяр. Розглядаючи практику «прозорості зла», філософ помічає як сучасник виселяє виключення із свого життя і, тим самим, ввівши його, діє так, нібито унікальності немає. Тобто, зображає рівність. Виникає положення, коли є щось, що може існувати без пари. Словами Бодрійяра без відповідності. Наприклад, рівність існує без співвідношення. А значить все зводить до «одного» [1, с. 268-302].

З метою випробовування себе на силу розрізнення і можливість діяти в межах власних цілей, варто розрізнити пари, які безперервно зберігають присутність Іншого (діють через співвідношення) і ті, що частково вважають на «протилежне» (активують відмінне). Одні – назавжди розрізненні і стверджують присутність правлячого начала. Інші – розрізняються умовно, а правлячий бік переміщують на чуже місце.

Отже, щось, що є виключно «тавтологічно» і розрізнене самим розрізненням – «тесамість». Проте є неповторно. Будучи тавтологічними, такі співвідношення існують дискретно. А значить свободо. Точно кажучи, являючись не сторонніми, перебувають завжди разом. І існуючи поряд, не збігаються.

Як можлива рівність цілком від себе відмінного? Можливо через те, що вони ввірені силою, яка без опору робить їх зовсім різними. Тому вони близько, але ніколи не зустрічаються, не відають одне про одного. Так само, у них немає потреби пристосоватись, міняти себе, зливатися. Зберігаючись незрівнянними, відбуваються на

підставах свободи. Одне до свого здійснення, інше в момент здійснення або здійснюючи тут і тепер.

Отже, повне розрізнення і є безумовним відношенням того, що не існує одним. А значить «погоджуватись» може тільки унікальне – розрізненне самодостатністю. Інакше кажучи, коли видиме і невидиме рівноцінні, але невидиме є правлячим боком. І несподіване (істинно людське) отримує зазор для проявлення.

Коли звернути увагу на зв'язки, які не створюють світ двоскладовості, але підтримують сумісне заради власного існування, стає очевидним, що у таких відносинах двоє тільки на вигляд різні, а в дійсності частково перериваються. Строго кажучи, вони «спаяні» і повторюють одне одного. Наприклад, спорідненість, що може відбутися в позиції батьки/діти, не є повною, адже один обов'язково переважає над іншим. І тут є небезпека бути байдужим до того, що є тобі взаємним.

Батьки і діти – не одне і те ж, так як явно розрізняються віковими ознаками. Їх дистанціє положення в часі. Дитина молода, сповнена сили, а з нею і напору дурощів. Їй ніяк не впоратись з «цим світом». Батьки старі, розсудливі. Вони навчені досвідом і замислюються про «інший світ». Звичайно, їх різницю створює тимчасова дистанція, що несе собою різницю пережитого. Але батьки і діти схожі в постійному опорі один одному, в своїх можливостях «з часом» стати протилежністю. Вони настільки звільняються один від одного і цим збігаються. Поки дитина примудряється дізнатися про «інший світ», батьки тримаються за цей.

А ось в парі день/ніч проглядається рівноцінність. Чітка рівність. В добі є «рівновеликі». Але вони подібні як сторонні і однакові в своїй «побічності». Їх пов'язує не дискретність – розрив, а власне доба. Отже, доба є не тому, що день і ніч тавтологічні, а день і ніч поруч, так як є доба.

День і ніч не одне і те ж, так як явно розрізняються за астрономічною ознакою. Їх різницю забезпечує рух Землі або наявність сонячного світла/темряви. Але вони схожі у своїй «реальності» (якщо зараз «у нас» день, значить «там» зараз, безперечно, ніч) або байдужості один до одного. Не будучи розірваними часом, тобто об'єднані цілодобово (відрізком часу), день і ніч «підтримують» один одного через обмін. Не володіючи можливістю, з часом, стати один одним, вони щоразу і без зазіхань займають місце один одного.

Отже, день і ніч, будучи нерозлучно, обертаються і займають місце один одного, а батьки і діти, перебуваючи поруч, змінюють один одного, невпинно поступаючись місцем.

Зауважимо, що поступка місця не робить простір «зайнятим». Дитина не може заповнити місце батьків, так як воно завжди вже ними зайнято. Але батьки можуть поступитися місцем дитині, тимчасово заступивши на її «територію». Так умовно рівноправні намагаються через розбрат прийти до мирного життя. Тобто, щоб уникнути розбіжностей, стимулюють один одного стати схожими на себе, дають відчути те, що випробував сам.

А от заповнення місця поглинає «протилежність» без вороття. Тому день і ніч, будучи поруч, змінюють/виключають один одного, не в змозі утриматися на

місці/утримати місце. Їх рух забезпечується не на підставі автентичності (власного способу бути), а за рахунок спонукань зворотного боку.

У відносинах батьків і дітей, русі дня і ночі немає самоті (несуперечливої ввіреності лицьового і зворотнього боку). Тому часто, наприклад, дорослі думають, що діти, не погоджуються з батьками через протистояння дійсному положенню речей. Хоча в момент незгоди з батьками, дитина переживає власне перетворення. І не опиняється по інший бік дійсності, а тільки рухається слідом за батьками. Тому, сперечаючись, умовним чином знаходиться на боці того, що відбувається з дорослим і може розпізнавати дійсність без батьків.

З позицією дня і ночі ще складніше вловити відсутність самоті окремо взятого боку. Якщо коловоротність батьків і дитини не кидається в очі, то день і ніч явно напрошуються на самотійний «оберт». І все ж день і ніч – це два різні стани «лицьового» боку. І вони нічого спільного з «іншим», в сенсі невидимим, не мають.

День і ніч не чинять опір один одному, так як взагалі не володіють зазором «можливості». Їх механічно переміщує відведений час, який діє сзувами і ніяк не порушуючи зовнішнього вигляду обох. День не рухається сам, тому байдужий до наявності ночі. І ніч щодо себе – одна єдина назавжди.

Однаково «мирно» існуючи, день і ніч розрізняє не саме відмінність, а сегмент (наявність світла/темряви). Маючи «натуральну», тому здоланну відмінність, позиції день і ніч, хоч і об'єднані відрізком часу, відбуваються «автоматично». Можна сказати, що по черзі – не переживаючи, не відчуваючи, що відбувається насправді. Або не припускаючи існування Іншого. Отже, для дня і ночі завжди є тільки «одне» – вони самі, взяті окремо. Їх існування не передбачає спів-буття. А батьків і дитину, хоч і ріднить переживання (і один одного і один за одного), але розрізняє дистанція в часі, тому в випробуваннях вони не збігаються, а заперечують одне одного. Передбачаючи смисловий простір спів-буття, вони неминуче ворогують. Будучи розділеними не дискретністю як такою, а тимчасовим етапом, вони залежать від «непереборної» відмінності.

День і ніч пов'язані/розрізані відрізком часу (добою) і об'єднані/розкинуті байдужістю. Вони розділені на складові. Батьки і діти розлучені/зіткнені дистанцією у часі (поколінням) і об'єднані/розірвані опікуванням. Вони розігнані.

Ні в парі дня і ночі, ні у відношенні батьків і дітей, немає руху на зустріч. У людей через непереборну перешкоду – пафос дистанції. У природі через полярність, яку дозволено перетинати.

Візьмемо ще пари які розрізнені «об'єднаннями» (мова йде, про символічну стіну). Це верх і низ: пари на фізичному рівні. І вчитель – учень: пара на рівні свідомості.

Вчитель і учень також, існуючи тільки за умови наявності обох, регулярно не збігаються. Проте вже не через часову дистанцію, а в силу наявності статусу. Їх віддаляє рід діяльності і розподіл ролей в суспільстві. Отже неспівпадіння народжується покладеним обов'язком і правом. При цьому, в постійній боротьбі за авторитет, учень прагне стати вчителем, а вчитель доводить свою здатність вчитися. Зміна місця (хто вчить – зобов'язаний вчитися, а хто вчиться – має право вчити) пов'язує обох в спільноту.

Вчитель і учень обов'язково зустрічаються: учень з метою отримати знання, вчитель щоб віддати. Здається, що рух на зустріч тут присутній. При цьому учень з часом

«наповнюється» і стає все більше схожим на вчителя, а вчитель в цей самий час «спустошується» і зрівнюється з учнем. До кінця уроку (програми, курсу, тощо...), з викладенням матеріалу, вчитель і учень перебувають на одному рівні. Їх зводить знання до подібностей. Тут не має значення, що вчитель не забуває сказане через виклад, а учень не пам'ятає сказаного без закріплення. Все ж їх об'єднує впізнане.

Та коли бути пильним, стає очевидним, що об'єднані впізнаним, вчитель і учень являють своєю зустріччю лицьовий – зовнішній бік дійсності. Той, який примушений ілюзорним. Їх, все ж таки, розрізняє не самість, а привілей, призначений суспільними відносинами. У вчителя завжди залишається перевага обов'язку. Він більше витратив часу на підготовку, взяв тягар відповідальності, головний в аудиторії. А у учнів не вчительські пріоритети. У них перевага права. Тому вони можуть бути погано підготовленими або неготовими, ховатися в масі, пропускати матеріал. У них є дозвіл на помилку. Отже, у вчителя і учня різні зусилля в засвоєнні матеріалу. Тому знання, яке їх зв'язує не стає сумісним знанням. Все одно залишається «власністю» то одного, то іншого.

Вчителі та учні, зведені в єдине знанням, залишаються розділеними правовим становищем. Тому відмінність учня і вчителя «нормативна».

Дотримуючись службових обов'язків, учитель поступається учневі у першості. При цьому розуміє, що його «регулювання» нічого не змінить. Тільки тимчасово дозволить наблизитися учню до вчителювання. Учень в свою чергу, поступається вчителю у впевненості того, що його положення є незмінним. Проте, сам, раз у раз, стає готовим вчити.

В парі верх-низ обидва боки не одне і те ж, тому, що по-різному розміщені. Їх відрізняє просторове розташування (належність до неба або до землі). При цьому, верх і низ неможливо розрізнити через їх однозначну прикріпленість. Для сусіда моя стеля – це його підлога.

Таким чином, будучи об'єднані певним місцем, низ і верх взаємно доповнюють один одного фіксацією. Ніколи не пускаючи один одного на своє місце, вони легко міняються позиціями. Отже, як дають орієнтир, так і вводять в оману.

Векторність жорсткої заданості верхнього та нижнього дозволяє порівнювати обох між собою. Їх легко зіставити, так як, не дивлячись на те, що вони спрямовані в різні боки, все ж легко нагадують один одного. І вигляд протилежних без зусиль копіюється: будучи поверхневими, як верх, так і низ, не передбачають глибини. Верх позбавлений «внутра», але йому наче й належить бути на поверхні. При цьому і низ, зазвичай усвідомлений надрами, не зрікається «зовнішності» і позбавлений «утроби».

Верх і низ – об'єднує розколина, вмістилище. Або, можна сказати, що вони в своєму союзі (підкорені бар'єром) утворюють розсічення. Наприклад, поверхи виникають завдяки парадоксальній умові: не розрізнити верх і низ, при їх обов'язковій різниці. Так, хмарочос зростає завдяки «повторності» верху і низу. При цьому будинок не тягнеться вгору сам, а нашаровується. Він притягнутий низом і так тримає «поставу».

Таким чином, у верха і низа механічна функція – бути встановленими ззовні і без втручань з боку своєї протилежності. Їх необхідність – не рушити з місця. Вони настирливо розпинають простір, обрамляючи його, а самі залишаються там де зазначено.

Так, через «педантичність» позицій верха й низа, простір піддається нагромадженню. Якщо позиції «верх» вказано бути верхом, то він ні за яких умов «не знизиться», а позиція «низ» без покажчика не потягнеться вгору. І тільки людина, яка знаходиться між верхом і низом, щодо себе їх визначає.

Позиції «низ» і «верх» «серійні», хоч їх і не може бути в множині. Низ як і верх завжди в сфері «одного». І все-таки вони «деталі», а їх суть – порожнина. Розрізняючи верх і низ своєю наявністю, порожнина передбачає їх взаємне доповнення без принципу зв'язку. Тому дозволяє «крутити» їх зведеними і розставленими позиціями, в залежності від того, кому вони потрібні.

Таким чином, позиції «верх» і «низ», хоч і «обертаються», ніколи не можуть стати іншими. Вони завжди залишаються тим самим – повторюють себе. І хоч ззовні постійні, все ж не ввірені собі. Необхідно замінюють себе своєю протилежністю.

Розглянуті пари, хоч і є тим, що існує в двох, все ж можуть нищитись вірусним процесом нерозрізнення. А значить, як піддаються існуванню без своєї протилежності, так і дії бути не собою – зміненою на свою «половину». В таких відносинах, через обов'язковість «посередника», проскакує симуляція.

Справа, можливо, в тому, що не батько і дитя створюють спорідненість. Це спорідненість пов'язуючи їх, визначає кожного на сімейні позиції: окремість дорослого і малого. Так само, вчителя і учні не творять знання. Воно само є тим, що пов'язуючи їх, робить вчителя – людиною, яка навчає (спеціалістом), а учня – особою, що покращує рівень знання. Значить, коли батьки виховують дітей, а діти коряться/не слухаються батьків і вчителі вчать учнів, а учні виконують/ігнорують завдання вчителів – породжується людська спільного певного типу. Проте, вони не захищені від рокової байдужості і легко стають «зображеннями».

Так само, не день і ніч створюють добу – це доба є зміною дня і ночі. Відповідно, низ і верх не утворюються місця, а місце є обмеженням верху і низу. Це природа необхідно передбачає перерву і обмеження.

Як фактом дня і ночі, так позиціями верху і низу, розрізняють час і простір до їх певності. Отже, зазначені пари розрізняють умовно (поділяють) – виділяють якийсь час і ось цей простір. І ними розрізняють дійсність. Проте вони самі не здатні творити безумовне розрізнення – не мають до нього відношення. Це відбувається від позбавленості сили Іншого – фізичної самотності.

І хоч батьки і діти, вчителя і учні беруть участь у розрізненні, в їх позиціях є претензія на значимість – ієрархічність. Інакше кажучи, розрізнення підмінено пріоритетом. Батько і вчитель завжди єдині – володіють виключним статусом. При цьому вони не відчувають нестачу сили Іншого. Вірніше, страждають від нерозуміння сутності Іншого. Не має значення, що дітей і учнів може бути більше одного. Кожен з них незамінний іншим. Клас – не отара і сім'я – не згряя. Чому ж тоді ті, яких більше одного заміщуються? Можливо тому, що батьків і вчителів позиція одного (абсолютного домінування) не рятує від ротації? А логос різноманіття, характерний для «дитинства» і «учнівства» заплутує істинність відношення до всезагального (неподільного)?

В природі одиничне (особливе) пов'язане родовою підставою. Тому воно, хоч і не має двійників, все ж «екземплярне». В природі панує сила взаємодоповнення,

почергового зачеплення, тому в ній немає суперечок. Але й немає несподіваності. У ній весь час відбувається поступове і регулярне повторення наявного. День на день схожий, хоч кожен з них різний. Так само передбачуваними є і «краї» простору. Перебуваючи зліва, «праве» розташовується навпроти, але не веде боротьбу з лівим, а «за нього». І в той самий момент, будучи «погодженим» зі своєю протилежністю, є з своїм-іншим порізно. У природі «одне» – зовнішнє, а «багатоманітне» живе відокремлено.

В соціумі одиничне (особливе) пов'язано комунікативною підставою. Тому, хоч і самостійне, все одно «ревниве». В суспільстві керівним є відношення взаємовиключення. Тому, де соціум – там немає байдужості повторення, але є постійне зіткнення, сварка. У ньому постійно відбувається ретельне збільшення наявного, а відтак і втрата реальності. Звичайно, за рахунок проміжків. Тому учень, ставши учителем, не звільняється від навчання, але повинен знати куди більше того, чого дізнався в положенні учня. Серед людей «одне» – внутрішнє, а «багато» згуртоване.

В природі особливе проявляється особиною, а в соціумі воно постає ужитком. Тому кожний впадає в нав'язану реальність. Природні пари не впадають в ілюзії відносно своєї долі, не шукають іншого як жертву, проте байдужі до зміни. Соціальні пари роблять себе об'єктами страждання, зазнають змін, проте екстраполують однаковість через іншого. В будь-якому випадку розрізнення відбувається в режимі байдужості – втрати цінності іншого.

У батька і дитини, вчителя і учня є шанс перемогти приреченість суперечливих відносин. Можливість відкривається в момент організації пари на підставах несуперечливих відносин особливого (різноманітного) і всезагального (єдиного). Через ввіреність протилежностей в сфері любові.

В сфері любові присутність двох створює світ одного, який є джерелом різноманіття. Тут не виникає третього, а проявляється унікальність. Момент, коли, не одне – узагальнююче – об'єднує, на кшталт наявності дня і ночі, а Єдине відтворюється двома самодостатніми. Любов – світ, де необхідні двоє: самість і Інший, проте вони Єдине. І між ними немає посередництва і належності. Де необхідність двох не викликана суперництвом або самовдоволенням, а просто є як начало. Скажімо, не змушена, а неминуча.

У любові двоє не загороджені один одним, а вільні від суперечки (зіткнення). Їх ніщо не може розполовинити, так як вони самі себе розрізняють через одночасність усвідомлення себе і Іншого. Через відсутність між ними простору, не існує можливості їх розсікти. Вони собою – розрізненням різного – попереджають будь-який розкол. Через те, що двоє в сфері любові не повторюються, не можуть бути скріплені «спайкою», кожна спроба розбити на частини те, що з самого початку є неділимим, закінчується марнотою. Любий удар, розріз, проведена лінія між люблячими супроводжується щезненням любові – винищенням пари.

Отже, люблячі не розкинуті по боках, адже в сфері любові немає суб'єкт-об'єктного розподілу на того, хто відчуває і того, кого відчувають. Вони охоплені особливою відстанню – невизначеною чуттєвістю. Тому, їх ніщо не може відсторонити. Будучи віддаленими абсолютно, двоє в сфері любові віднесені дивним чином: не один від одного, а один до одного.

Отже, вихідною різницею відношень, які в своїх необхідності бути в парі, вдаються до удаваної реальності і ті, які існують реально є унікальністю. Як натуральні, так і соціальні позиції, не залежно від того, що природа опирається на байдужість, а соціум на перевагу, однаково виходять з сили одного – повторного – світу. Тому в дії все зводять до свого. А відтак створюють нав'язану реальність. В сфері любові відношення будується визнанням сили Іншого. Коли свобода сама визначає двом бути в парі без втрати себе. І такі відношення є реальними. Не маючи потреби симулювати різницю, двоє, що єднаються любов'ю є абсолютно рівноцінними.

Література:

1. Бодрийяр Ж. Фантомы современности / Бодрийяр Ж. Призрак толпы // Жан Бодрийяр, Карл Ясперс. – М. : Алгоритм, 2014, – 304 с.

УДК: 911.375.3

*Мозговий А.А.
Інститут географії НАН України*

**КОНФЛІКТИ В ЦИФРОВОМУ МІСЬКОМУ ПРОСТОРИ:
ПРИРОДА І МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ**

Висвітлено окремі аспекти конфліктності міського простору як складної відкритої суспільно-територіальної системи в інформаційну еру. Схарактеризовано конфліктну взаємодію в міському просторі. Також було розмежовано такі поняття як «конфліктна ситуація», «конфліктність» і «конфліктогенність». Визначено, що конфлікти є не тільки наслідком динамічного міського розвитку, але і необхідною його умовою.

Ключові слова: конфлікт, місто, міський простір, інформаційна ера, конфліктність, конфліктогенність.

Мозговой А.А. Конфликты в цифровом городском пространстве: природа и методы исследования. Освещены отдельные аспекты конфликтности городского пространства как сложной открытой общественно-территориальной системы в информационную эру. Охарактеризовано конфликтное взаимодействие в городском пространстве. Также разграничено такие понятия как «конфликтная ситуация», «конфликтность» и «конфликтогенность». Определено, что конфликты являются не только следствием динамического городского развития, но и необходимым его условием.

Ключевые слова: конфликт, город, городское пространство, информационная эра, конфликтность, конфликтогенность.

Mozghoyi A. Conflicts in the digital city space: nature and methods of the study. The article is devoted to the geographical study of conflict in urban space in times of digital age. The city we consider as a complex territorial system. In the process of studying of urban